

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **D.B.**

na posiedzeniu bez udziału stron

w Izbie Karnej

w dniu 9 lipca 2025 r.,

po rozpoznaniu zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 9 maja 2025 r., sygn. akt IV Ka 1800/19

o uznaniu wniosku skazanego o przywrócenie terminu do sporządzenia i złożenia kasacji za bezskuteczny

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 25 września 2024 r. skazany D.B. wniósł o przydzielenie mu obrońcy z urzędu w osobie adw. A. K. w celu sporządzenia i wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, sygn. akt IV Ka 1800/19, wobec faktu, iż nie zgadza się on z zapadłym w jego sprawie wyrokiem.

Kolejno skazany skierował również do Sądu Okręgowego w Krakowie pismo procesowe z dnia 25 września 2024 r., w którym na podstawie art. 126 § 1 k.p.k. wniósł o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przydzielenie mu obrońcy z

urzędu w celu sporządzenia i wniesienia kasacji od wyroku w sprawie o sygn. akt IV Ka 1800/19 Sądu Okręgowego w Krakowie, wskazując na osobę adw. A.K. jako odpowiednią do reprezentowania go w postępowaniu zainicjowanym przedmiotowym pismem oraz ewentualnego uzupełnienia pisma. Wniósł także o dopuszczenie i przeprowadzenie w postępowaniu o przywrócenie terminu dowodów z akt szeregu spraw prowadzonych przez sądy i prokuratury m. in. na okoliczność niemożności wniesienia wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia kasacji w terminie z uwagi na niedoręczanie jego pism przez Zakład Kamy w W.. Jednocześnie skazany zasygnalizował uchybienie określone w art. 439 § 1 k.p.k., którym w jego ocenie obarczone jest zarówno postępowanie Sądu Rejonowego w Chrzanowie sygn. akt II K 467/18, jak też postępowanie Sądu Okręgowego w Krakowie sygn. akt IV Ka 1800/19, wnosząc przy tym o wydanie rozstrzygnięcia w tym przedmiocie i stosownie do treści art. 439 § 3 k.p.k. umożliwienie mu udziału w posiedzeniu sądu, na którym będą one rozstrzygane.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2025 roku, sygn. akt IV Ka 1800/19, Sąd Okręgowy w Krakowie uznał wniosek skazanego za bezskuteczny z uwagi na złożenie go z przekroczeniem 7-dniowego terminu przewidzianego w art. 126 § 1 k.p.k.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył skazany w opisowy sposób pogłębiając argumentację zawartą w wywiedzionym wniosku o przywrócenie terminu, które to argumenty uznane zostały za wskazujące na zaistnienie obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego okazało niezasadne.

W pierwszej kolejności należało rozstrzygnąć czy zażalenie na decyzję o uznaniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji za bezskuteczny jest dopuszczalne, skoro nie przysługuje ono na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia kasacji (art. 528 § 1 pkt 3 k.p.k.). Sąd

Najwyższy uznał, iż postanowienie tego rodzaju podlega w sposób pośredni kontroli instancyjnej (art. 528 § 2 k.p.k.), gdyż konsekwencją jego wydania będzie wydanie decyzji o odmowie przyjęcia kasacji złożonej po terminie, na które przysługuje zażalenie (art. 530 § 3 k.p.k.). Skoro więc decyzja o uznaniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji za bezskuteczny blokuje możliwość wniesienia kasacji, z uwagi na nierozpoznanie tego wniosku, to tym samym zamyka drogę do wydania wyroku. Taka decyzja podlega zaś zaskarżeniu na zasadach ogólnych, co wynika z art. 459 § 1 w zw. z art. 466 § 1 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 28 maja 2009 r., III KZ 29/09, OSNKW 2009, nr 10, poz. 87).

Przechodząc do merytorycznej części sprawy przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k., jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana. Zgodnie z art. 122 § 1 k.p.k. czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna. Tym samym warunkiem merytorycznym uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu jest wykazanie przez stronę, że uchybienie terminowi, o jakim mowa w 126 § 1 k.p.k., nastąpiło z powodu okoliczności, na które nie miała wpływu, a które zarazem uniemożliwiły dokonanie wymaganej przez prawo czynności we właściwym czasie.

Tymczasem sąd *meriti* prawidłowo dostrzegł, że skazany nie sprostał powyższemu zdaniu, skoro niedotrzymanie terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 15 października 2020 roku wniósł w dniu 25 października 2024 roku. Lektura akt sprawy potwierdza, iż w dniach od 3 do 8 maja 2023 r. D.B. zapoznał się z całością akt sprawy II K 467/18, co potwierdził własnoręcznym podpisem na stosownych oświadczeniach (k. 886, 887). Nadto, D.B. złożył do Prokuratury Krajowej wniosek z dnia 7 listopada 2023 r. o skierowanie przez Prokuratora Generalnego skargi nadzwyczajnej w niniejszej sprawie, który zarejestrowano w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej pod sygn. [...]. W postępowaniu tym, pismem z dnia 29 sierpnia 2024 r. zawiadomiono wnioskodawcę o pozostawieniu jego wniosku bez biegu, z uwagi na

brak podstaw do wniesienia skargi nadzwyczajnej określonej w art. 89 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (k. 954). Dodatkowo, skazany skierował również wniosek o wywiedzenie kasacji przez Prokuratora Generalnego (k. 956). Okoliczności te świadczą, iż co najmniej od 2023 roku skazany dysponował pełną wiedzą o treści zapadłego wyroku i jego uzasadnieniu.

W tej sytuacji złożenie przez niego wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie wskazuje w sposób oczywisty na uchybienie przewidzianemu w art. 126 § 1 k.p.k. terminowi. Poza sporem jest bowiem, że jeżeli wniosek o przywrócenie terminu został złożony bez zachowania 7-dniowego zawitego terminu wskazanego w art. 126 § 1 k.p.k., przewidzianego dla jego wniesienia, to wniosek taki powinien być uznany za bezskuteczny (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2012 r., V KZ 80/12, OSNKW 2013/2/18). Dlatego słusznie zaskarżonym postanowieniem uznano wniosek ten za bezskuteczny.

Trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia w żadnym razie nie podważa argumentacja skarżącego, która nie podważa kluczowych okoliczności wprost dowodzących świadomości skazanego co do zapadłego rozstrzygnięcia co najmniej od 2023 roku.

W związku z powyżej naświetlonymi zaszłościami faktycznymi należało uznać, że wskazane przez skazanego w zażaleniu okoliczności nie należą w ogóle do przesłanek stosowania art. 126 k.p.k. Zważyć należy, że termin, o którym mowa w art. 126 § 1 k.p.k., jest terminem zawitym, co oznacza, że wniosek złożony po jego upływie jest zawsze bezskuteczny (art. 122 § 1 k.p.k.). W tym stanie rzeczy należało uznać, że podniesione w zażaleniu okoliczności nie wskazują, by spełniona została przesłanka z art. 126 k.p.k. i z tego powodu zaskarżone postanowienie należało utrzymać w mocy.

[WB]

[a.ł]

